

Kırın Kalemî

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Nisan 2015

Nasıl bir kaygı eşlik ettiyse üç beş sene evvelinde ve her ne kadar izafî bir tanımlama arzusu gütssem de itiraf etmem gerekirse somut hiç veri yok elimde tüm o teferruat ile ilintili her ne kadar sizlere sunma istemi ile dolu olsam da.

Sizler... Ne çok bir kelime. Toplumun bir tarafında kalmış, ötekileştirilmeye çalışılan gölgeli bir benlik ve kumlu ellerini tüm kayma ihtimaline rağmen tutma gayreti içerisinde iken nice yıldız tavana asılı hani o düşlerimin çevrelendiği. Öyle ki; o eksilteli yarınlarıma rağmen hala muhafaza etmekte olduğum tüm o yığıllara rağmen.

Tekil kimlikleri ile arz-ı endam eden pek çok yabancı ilk etapta arkama bakmadan korkup kaçtığım. Kim bilir kaç milyonuncu sahnedir replikleri üç aşağı beş yukarı aynı ama değişmek bilmez o nihai gösterge bir yerlerden çekiştirilen ruhum nihayetinde ipte sallandırılan. Derken, iş başa düştü. Buyurun bakalım...

“Nereden başlasam ki...”

“Efendim, isterseniz şu değişken mizacımın anlamsız yetileri el verdiği sürece...”

“Pardon, bir şey mi dediniz?”

“Sorun değil. Siz de savabilirsiniz sıramı. Alışkınmıdır lakin.”

“Evet, sıradaki gelsin. Evet, sizi dinliyorum.”

“Aa, öyle mi... O zaman hemen bir girizgâhla koyulayım işe.”

Komik mi yoksa fazlasıyla garip mi?

Gerçek mi yoksa tekerrür eden bir kabus mu ömür boyu iştirak eden...

Oysa tek bir suçlu dahi aramıyorum. Zira hikâyenin kahramanı da benim tek zanlısı da. Suçum ne mi? O kadar çok leşim var ki! Bakar mısınız; elim yüzüm nasıl da düş'e bulaştı. Derken düşlerimi de yitirdim düşe kalka ilerlerken. Lakin düşünsel mahiyette evrim geçiren zihnimin o kıvrımlarının bir oyunu olsa gerek ki her yeni gün yepyeni düşere uyanayım.

“İnanın ki, masumum hâkim bey. O kadar çok istem dışı tasavvurlarla donatılmıştım ki düşlerim tarafınca her birini tek tek ellerimle boğdum. Yine de amip gibi, mutasyona uğrayıp çoğalmalarının önüne geçememekteyim. Hayır, hayır tek şahidim dahi yok. Ama inanın ki kasten öldürmedim hiç birini. Tamamen nefsi- müdafaa idi payıma düşen. Ya ben yok olacaktım ya da o silik düşlerimin temiz emellerine nail olmalarını engel olacaktım.”

"Söz istiyorum."

"Konuş, evladım."

"Sahibemden memnun değilim."

"Kimsin sen? Tanıt kendini."

"Ben, bayan vicdan."

"Nedir derdin?"

"Yorgunum, hakim bey."

"Hayırdır?"

"Her gece, ortalıktan el ayak çekildikten sonra sahibemin vicdan muhasebesi yapmak adına beni uyandırmasından muzdaripim ve şikayetçiyim de..."

"İyi de, fena mı seni uyanık ve canlı tutması?"

"Ama olmaz ki efendim. O bitimsiz iç sesi ile nasıl bunalttığını asla tahmin edemezsiniz."

"Sessiz olun lütfen."

"Söz istiyorum."

"Anlat."

"Ben zayıfım ve de çok aç. Doyurmuyor beni asla."

"Kimsin, başla anlatmaya."

"Sönük egosuyum şahsı muhteremin. Bana hiç paye vermedi kendimi bildi bileli üstelik paye vermelerini de engelleyip duruyor."

"Kim ki onlar?"

"Herkes hâkim bey. Varsa yoksa o uçuk hayalleri. Nasıl bir fani ise para musluklarının akmasını engelledi. Oysa ne kadar zengin ve mutlu olacaktım şimdi."

"Haddini bil ego!"

"Ama daha bitirmedim ki. Küçük mutluluklar yetmez ki bana. İhtiraslıyım ve gösterişliyim daha doğrusu olması gereken bu. Ne vardı ki bu kadar sönük ve silik olacak. Tüm fırsatları tepti hâkim bey."

"Yetinmeyi öğrenmenin zamanı gelmedi mi sence?"

"Ama olmaz ki. Hem lafla hiç peynir gemisi yürür mü... Varsa yoksa empati, sağ duyu. Ben çok açım hâkim bey."

"Dedim ya; yetinmeyi öğreneceksin."

"İyi de doğama aykırı. Hem..."

"Hey, arkadaki. Nedir o ses?"

"Çarpıntım tuttu hâkim bey."

"Burası mahkeme salonu. Hastane değil."

"Yok, yok, ben hep böyleyim."

"Tanıt kendini."

"Ben onun yürek sesiyim."

"Ee, napalım yani?"

"Ama olmaz ki. İçim dışım sevgi dolu. Bu kadarı da fazla."

"Senin vazifen ne ola ki bunun haricinde?"

"Ama efendim, bu kadar da sevgi arsız olunmaz ki."

"Fena mı? Gıdanı almışsın besbelli."

"Ama ya benim verdiğimin tam karşılığı?"

"O kadarına ben karışmam. Sadece suçluyu tespit etme gayreti içerisindeyim."

"Karara vardınız mı peki?"

"Müşteki sıfatıyla yargılanan Bayan..."

"Efendim, efendim. Söz almak istiyorum."

"Kızım, sen ne yaptın böyle? Baksana her şey birbirine girmiş. Varsa bir diyeceğin buyur de diyeceğini. Ya da sonsuza kadar sus."

"İyi de hâkim bey zaten ezelden beridir benim tek lakırdı etmeme izin verilmedi ki."

"Ya, bu olanlara ne diyeceksin?"

"Onlar ne zaman bağdaştılar ki benimle. Çok şey de istemedim üstelik."

"Ne istedin peki?"

"Sadece ben olmak."

"Onlar da farklı bir şey demiyor zaten"

"Bir de bana sorun."

"Son sözünü söyle o zaman. Celseyi sonlandırıyorum."

"Lütfen kalemi kırın hâkim bey."

"Emin misin?"

"Son kararım efendim. Kırın kalemi ve bitsin her şey!"